

Αύγουστος.

Κυριακή 2α Αύγούστου 2026

Κυριακή Θ' Ματθαίου.

(Μτθ. 14, 22 – 34).

«**ἐλθέ**» (Μτθ. 14, 29).

Σήμερα παρακολουθούμε μέσ' από τή διήγηση τοῦ Ματθαίου ἕνα καταπληκτικό γεγονός. Ὁ Χριστός ἀφήνει τούς μαθητές στήν ἀκρογιαλιά καί ἀνεβαίνει σ' ἕνα κοντινό βουνό, νά προσευχηθεῖ. Οἱ μαθητές ἐπιβαίνουν στό πλοιάριό τους. Πλέον μέσα στή θάλασσα. Εἶναι βράδυ. Ἀρχίζει μία φοβερή ἀνεμοθύελλα καί θαλασσοταραχή. Τό πλοιάριο κινδυνεύει νά καταποντιστεῖ. Ἐκείνη τή φρικτή ὥρα βλέπουν τόν Ἰησοῦ νά περπατάει στά κύματα! Ἀπίστευτο τό θέαμα. Φοβοῦνται. Νομίζουν ὅτι

μπροστά τους βρίσκεται κάποιο απόκοσμο ὄν. Ὁ Κύριος τούς καθησυχάζει. Ὁ Πέτρος ζητάει ἐπιβεβαίωση. Ζητάει νά περπατήσει κι αὐτός πάνω στά κύματα. Ὁ Χριστός τοῦ κάνει τό χατίρι. Τοῦ λέγει: «ἐλθέ». Τόν ἀξιώνει νά βιώσει τό ἀδύνατο, τό ὑπέρολογο, τό ἀληθινό θαῦμα.

Αὐτό τό «ἐλθέ» τοῦ Ἰησοῦ ἀπευθύνεται σέ κάθε ταξιδευτή τῆς ζωῆς. Ὅλοι βρισκόμαστε σέ καταστάσεις καταποντισμοῦ ἀπό τή θύελλα τῶν πειρασμῶν καί τῶν θλίψεων. Ὅταν ἔρχονται τά κύματα τῆς ἀποτυχίας, τῆς πτώσης, τῆς προδοσίας, τῆς ἀπογοήτευσης, τῆς ἐσωτερικῆς ἀναστάτωσης, τῆς δηλητηριώδους πικρίας, τοῦ ἀσίγαστου θυμοῦ, τότε ἔχουμε ἀνάγκη νά ἀκούσουμε τή φιλόνηθρωπη φωνή τοῦ Ἰησοῦ νά λέει καί σέ μᾶς «ἐλθέ»!

Κατ' ἀρχήν, ὁ Κύριος λέγει «ἐλθέ» σέ ὅσους βυθίζονται στό ζοφερό σκοτάδι τῆς ἀμφιβολίας καί τῆς ἀπιστίας. Ὁ μέγας πειρασμός γιά τόν πιστό εἶναι ἡ ἀπολυτοποίηση

τῆς λογικῆς. Ὅσα δέν χωράει τό μυαλό συνή-
 θως τά ἀπορρίπτει. Διαγράφει αὐτά πού δέν
 μπορεῖ νά κατανοήσει. Ἡ παρουσία καί οἱ
 ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ εἶναι πάνω ἀπό τίς διανοη-
 τικές δυνάμεις τῆς σκέψης. Ὁ Θεός κινεῖται σέ
 ἐπίπεδο ὑπέρλογο καί νοητικά ἀσύλληπτο. Δέν
 μπορεῖ ὁ στενός ἀνθρώπινος ἐγκέφαλος νά
 ἐξερευνήσει διεξοδικά τά ὑπερφυῆ μυστήρια
 τοῦ Θεοῦ. Ἡ λογική εἶναι ἓνα καράβι πού ταξι-
 δεύει τόν ἄνθρωπο στήν ἔρευνα καί στή γνώση.
 Τόν βοηθάει νά κατακτήσει τά ἐπιστημονικά
 δεδομένα καί νά ἀναπτύξει τίς διανοητικές καί
 τεχνολογικές του δυνατότητες. Οἱ διαδρομές,
 ὅμως, μέ τό καράβι τῆς λογικῆς εἶναι περιορι-
 σμένες. Ὅταν τό μυαλό καί ἡ σκέψη προσπα-
 θήσουν νά ὑπερβοῦν τά ὅριά τους, τότε βυθίζο-
 νται στή σύγχυση καί στή ἀγωνία τοῦ
 ἀγνώστου. Τότε, ὁ ἄνθρωπος μέ τό πεπερασμέ-
 νο μυαλό του ἢ θά βυθιστεῖ στήν ἀπιστία ἢ θά
 φτιάξει παραμύθια ἢ θά ἀναζητήσει τήν
 ἀλήθεια, δηλαδή τόν Θεό. Τή στιγμή πού ἡ λο-

γική και ἡ σκέψη βρίσκονται σέ ἀδιέξοδο, ἀκούγεται ἡ θεϊκή φωνή: «ἐλθέ». Ὁ Θεός καλεῖ τόν ἄνθρωπο νά ἔλθει κοντά Του. Μόνο κοντά στόν Θεό ἡ λογική θά πάρει ὅλες τίς ἀπαντήσεις στίς ἀπορίες της. Μόνο κοντά στόν Θεό ἡ λογική ἀναπτύσσεται σωστά καί δέν καταποντίζει τόν ἄνθρωπο. Ἡ ἀμφιβολία γίνεται γόνιμη διαδικασία ὠρίμανσης καί ἡ ἀπιστία γίνεται πίστη καί σχέση μέ τόν Κύριο.

Ἐπίσης, τό «ἐλθέ» ὁ Παντοδύναμος Χριστός τό λέγει σέ κάθε ἄνθρωπο πού βυθίζεται στό σκοτάδι τῆς ἀνηθικότητας. Ὁ κόσμος καί ὁ διάβολος ἔχουν ἀνασηκώσει τά θηριώδη κύματα τῆς ἀνηθικότητας καί χτυποῦν τούς ἀνθρώπους ἀνενδοίαστα. Παρέχουν ὄχι μόνο τούς τρόπους τῆς ἀμαρτίας ἀλλά καί τίς δικαιολογίες, γιά νά παραμένουν οἱ πεσμένοι ἄνθρωποι στόν βυθό τῆς ἀμετανοησίας. Ἡ ἀνηθικότητα ἔχει πάρει κατακλυσμιαία μορφή. Ἔχει γίνει ἓνα τεράστιο κύμα, ἓνα τσουνάμι, πού συμπαρασύρει στό

πέρασμά του τήν αξιοπρέπεια καί τήν ανώτερη ποιότητα τοῦ ἀνθρώπου. Σήμερα τό κορυφαῖο τῶν πλασμάτων τοῦ Θεοῦ τείνει νά ἐξομοιωθεῖ μέ τά ἄλογα κτήνη. Τά ἔνστικτα, οἱ παρορμήσεις, οἱ ἐπιθυμίες καταποντίζουν τόν ἄνθρωπο στό ἔρεβος τῆς ἀνήθικης ζωῆς, τοῦ ἐγωισμοῦ καί τοῦ πάσης φύσεως πάθους. Βεβαίως, ὡς ἀνηθικότητα δέν θεωρεῖται μόνον ἡ πτώση στά σαρκικά ἁμαρτήματα καί στά πάθη πού σχετίζονται μ' αὐτά. Ἐπίσης, ἀνηθικότητα εἶναι ἡ ἀπανθρωπιά, ἡ ἀδιαφορία γιά τόν πόνο τοῦ διπλανοῦ, ὁ καιροσκοπισμός, τό ἀθέμιτο κυνήγι τοῦ συμφέροντος, ἡ ὑποκρισία, ἡ διπλοπροσωπία, ἡ καταστροφική ἐπιπολαιότητα. Περισσότερο ἀπ' ὅλα μεγαλύτερη ἀνηθικότητα εἶναι ἡ θεοποίηση τοῦ κακοῦ καί ἡ λησμοσύνη τοῦ Θεοῦ. Ὅλ' αὐτά τά λάθη ρίχνουν τόν ἄνθρωπο στά πιά χαμηλά ἐπίπεδα τῆς πνευματικῆς του κατάστασης καί τόν καθιστοῦν ἀνάπηρο στήν εὐτυχία καί στή χαρά. Μόνον ὅταν πλησιάσει τόν Κύριο, θά ἀκούσει τό σωτήριο «ἐλθέ». Τό-

τε, θά κερδίσει τή θεϊκή φροντίδα, τήν πατρική περιποίηση τῶν πληγῶν του καί τήν υἰοθεσία ἀπό τόν Θεό Πατέρα, γιά τήν ὁποία πλάστηκε.

Ἐπίσης, τό «ἐλθέ» ὁ Κύριος τό φωνάζει στοργικά καί σ' ὄλους ἐκείνους πού ἔχουν βυθιστεῖ στήν ἀπελπισία. Ἡ ζωή εἶναι δύσκολη, γεμάτη προβλήματα. Ἡ πλεύση στό πέλαγος τῆς καθημερινότητας δέν εἶναι ἀνέφελη. Ἔρχονται οἱ ἀποτυχίες, οἱ ἀστοχίες, οἱ ἀπογοητεύσεις νά ποτίσουν τήν ψυχή μέ τήν ἀλμύρα τοῦ πόνου. Τό δάκρυ, ὁ στεναγμός, τό παράπονο, ἡ πικρία σκεπάζουν σάν μανιασμένη θάλασσα τήν ψυχή. Ἐκεῖ στό σκοτάδι τῆς θλίψης ἔρχεται ἡ ἀπελπισία νά κολλήσει σάν πνευματικό καρκίνωμα. Κατατρώγει τόν ἄνθρωπο. Τόν βυθίζει στήν αὐτοκαταστροφή. Σ' αὐτή τήν οἰκτρή κατάσταση ὁ Χριστός ἀπλώνει τό παντοδύναμο χέρι Του καί φωνάζει σέ κάθε ἀπελπισμένο τό «ἐλθέ». Γιά τόν Χριστό δέν ὑπάρχει ἀποτυχία. Κοντά στόν Κύριο ἡ

ἀπελπισία ἐξαφανίζεται. Ἡ συμφορὰ μετατρέπεται σέ εὐκαιρία. Ἡ θλίψη δίνει τή θέση της στήν ἐλπίδα. Τό πικρό γλυκαίνει, ὅταν ἀκούσει ὁ συντετριμμένος τό «ἐλθέ» πού τοῦ λέγει ὁ Ἰησοῦς.

Τό «ἐλθέ» τοῦ Σωτήρα ἀπευθύνεται σέ ὅλους. Ἀπευθύνεται σ' αὐτούς πού βυθίστηκαν στήν ἀπιστία, σ' αὐτούς πού καταποντίστηκαν ἀπό τήν ἁμαρτία, σ' αὐτούς πού βούλιαξαν στή θλίψη. Ὅποιος ἀκούει τό «ἐλθέ» τοῦ Θεοῦ μπορεί νά περπατήσει πάνω στά κύματα τῆς ζωῆς. Μπορεῖ νά διαβεῖ μέσ' ἀπό τή θύελλα τοῦ κακοῦ καί νά νικήσει. Ἡ ὑπακοή στό «ἐλθέ» τοῦ Κυρίου εἶναι τό μυστικό τῆς σωτηρίας μας. Ὁ Θεός δέν θά σταματήσει ποτέ νά μᾶς καλεῖ. Τό δικό Του «ἐλθέ» εἶναι πιό δυνατό ἀπό κάθε ἄλλη δύναμη στό σύμπαν, διότι ἀπευθύνεται ἀπό Ἐκεῖνον πού εἶναι ἡ ἀρχή τῶν πάντων καί πού δέν ἔχει τέλος, διότι εἶναι ἄπειρος καί δοξασμένος στούς αἰῶνες. Ἀμήν.